

Arrest

nr. 173 776 van 31 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing werd op 3 oktober 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 17 november 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 december 2010 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk.

Op 23 oktober 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 12 juli 2013 bracht de arts-attaché een medisch advies uit.

Op 15 juli 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

O.B., S. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.12.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor O.M., S.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 12.07.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is (13qq nog niet afgeleverd), verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

Op 16 juli 2013 beval de gemachtigde verzoeker het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en tweede middel, waarvan de Raad het gepast acht ze samen te behandelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van het vertrouwensbeginsel, en voert hij machtsoverschrijding aan.

Hij licht deze middelen toe als volgt:

"Doordat verwerende partij meer geloof hecht aan een haar eigen arts -adviseur dan de behandelde arts van verzoeker;

Dat de verzoeker attesten overlegde van zijn huisarts;

Dat verzoekster reeds meer dan jaren in behandeling is en aanzienlijke medicatie krijgt voorgeschreven;

Dat de arts- adviseur van verwerende partij allesbehalve objectief is en aan zijn bevindingen niet meer waarde kan gehecht worden dan aan de geneesheren dewelke reeds jaren vertrouwd is met verzoeker;

Dat de arts -adviseur het dossier slechts enkele minuten heeft onderzocht doch niet verzoeker in persoon;

Dat het correct zou zijn alvorens een beslissing te nemen de bevindingen van de arts- adviseur aan verzoeker mee te delen zodoende dat repliek kon worden geformuleerd; Dat een objectieve derde diende aangesteld te worden om uit te maken welke problemen verzoeker ondervindt; De motivatie is de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende;

2. Tweede middel

Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht; Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, meer bepaald het verslag van de arts- adviseur aan verzoeker heeft verleend;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen " of "dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld".

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde " of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'autorité compétente va fonder son appréciation ".

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen" (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel "dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen", dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen".

De Raad van State stelt :

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken.

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij geïnformeerd kan worden... De bevoegde overheid, om op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden".

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken — in geval van een volledig dossier — kunnen oordelen over het dossier".

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene

voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu heeft verzoeker geen enkele inzage gekregen in het advies van de arts -adviseur;

BESLISSING VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoeker inzage in het dossier gekregen heeft voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing;

Op geen enkel moment heeft verzoeker kans gehad om het verslag van de arts-adviseur in te kijken.

Nooit heeft verzoeker de mogelijkheid geboden gekregen geconfronteerd te worden met de stelling van de adviserend geneesheer in kwestie, noch met zijn verslag;

Voorts wenst verzoeker te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art 32 G.W. stelt:

"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet; het decreet of de regel bedoeld in art. 134" (eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

"Met recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan indienen, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen (eigen cursivering en benadrukking) Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden; Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt hetzelfde voor beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan ze werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan zij werd genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de verblijfsaanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Vervolgens wordt uiteengezet dat de arts-attaché de medische elementen aangehaald voor verzoeker heeft geëvalueerd en heeft vastgesteld in haar medisch advies van 12 juli 2013, dat onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, dat deze medische elementen niet weerhouden konden worden. Vervolgens wordt uiteengezet dat uit het

voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. Verzoeker bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk, waardoor hij aangeeft deze motieven te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij stelt dat de arts-attaché allesbehalve objectief is en dat aan zijn bevindingen niet meer waarde kan gehecht worden dan aan die van "de geneesheren dewelke reeds jaren vertrouwd is met verzoeker", nu de arts-attaché het dossier "slechts enkele minuten" heeft onderzocht en verzoeker niet in persoon heeft onderzocht.

Het afdoende karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)"

Uit deze bepaling blijkt dat de arts-attaché als enige bevoegd is om de beoordeling te maken van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de arts-attaché om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid en geen verplichting voor de arts-attaché. Het is de arts-attaché aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de arts-attaché een

objectieve derde had moeten inschakelen, of verzoeker zelf aan een onderzoek had moeten onderwerpen.

Het staat de arts-attaché die de gemachtigde adviseert, als controlearts, vrij om in zijn beoordeling van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer die door verzoeker werd gecontacteerd en die het getuigschrift opstelde. Dit ligt voor de hand daar er anders over oordelen, zou betekenen dat het onderzoek door een arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken overbodig is. Bovendien en niet in het minst stelt de Raad vast dat ook de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift de mening is toegedaan dat de aandoening “*niet ernstig*” en “*stabiel*” is en de pronostiek zonder behandeling “*redelijk goed*” is. Verzoeker kan volgens die arts genezen door het opvolgen van “*leefstijladviezen*”. Met zijn loutere en ongestaafde bewering dat de arts-attaché niet objectief is, kan verzoeker de concrete motivering door de arts-attaché niet weerleggen. Betreffende verzoekers grief dat de gemachtigde meer belang hecht aan het medisch advies van de arts-attaché dan aan de mening van de behandelende arts die “reeds jaren vertrouwd is” met verzoeker, merkt de Raad op dat de gemachtigde gebonden is door het medisch advies van de arts-attaché, in die zin dat het op grond van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet net de taak is van de arts-attaché om het risico vermeld in het eerste lid van dit artikel te beoordelen, evenals de aangehaalde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling en de mogelijkheden van en toegankelijkheid tot behandeling ervan in het land van herkomst van de betrokkene, en dit op grond van het standaard medisch getuigschrift dat door verzoekers behandelende arts werd opgesteld. In dat opzicht stipt de Raad ook aan dat nergens uit verzoekers verzoekschrift of elders uit het administratief dossier blijkt dat Dr. R., die het standaard medisch getuigschrift opstelde, verzoeker al jarenlang opvolgde, nu verzoeker dit getuigschrift als enig medisch stuk bij zijn aanvraag heeft gevoegd en hierin geen sprake is van een jarenlange opvolging.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoeker meent dat de gemachtigde hem geen enkele inzage heeft verleend in zijn dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald in het verslag van de arts-attaché, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Nochtans vereisen het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel volgens verzoeker dat men aan de betrokkene eerst de essentiële gegevens in het algemeen dient mee te delen en hem dan de mogelijkheid dient te geven het volledige dossier in te kijken, vooraleer een beslissing wordt genomen. Verzoeker wijst in dat opzicht nog op artikel 32 van de Grondwet en op artikel 4 van de Wet van 11 april 1994, die de openbaarheid van bestuur waarborgen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

De Raad wijst er echter op dat verzoeker *in casu* zelf om een voordeel heeft verzocht bij wijze van zijn verblijfsaanvraag en dat hij bij het indienen van zijn aanvraag al zijn argumenten heeft kunnen uiteenzetten. Hij kon dit ook nog op latere tijdstippen doen bij wijze van een aanvulling op zijn aanvraag, hetgeen hij echter heeft nagelaten. Met al zijn argumenten werd ook rekening gehouden. Verzoeker houdt dus ten onrechte voor dat hij zijn standpunt niet heeft kunnen verduidelijken. Verzoeker beperkt zich ook tot een theoretisch betoog en verduidelijkt op geen enkele wijze welke elementen hij nog zou hebben aangereikt waarmee de gemachtigde thans geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker stelt dat hij “geen enkele inzage” heeft gekregen in het medisch advies van de arts-attaché. De Raad merkt echter op dat de arts-attaché zijn medisch advies opstelde op grond van de stukken die verzoeker zelf heeft overgemaakt, met name het standaard medisch getuigschrift van 20 september 2010. Dit medisch advies is aan de gemachtigde gericht, die zelf geen enkele bevoegdheid heeft inzake de beoordeling van de medische elementen en die er zijn beslissing op heeft gesteund. Het medisch advies

op zich kan echter niet worden beschouwd als een “tenlastelegging” zoals wordt bedoeld in het citaat uit de rechtsleer van OPDEBEECK waarnaar verzoeker verwijst . Bovendien weze aangestipt dat naar analogie met de interpretatie van het hoorrecht in unierechtelijke zin dit recht niet impliceert dat de nationale autoriteit voorafgaandelijk aan de verzoeker de gegevens moet meedelen op grond waarvan zij een beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, Khaled Boudjlida, C-249/13, punt 55). Het volstaat dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken. Nergens blijkt dan ook uit dat op actieve wijze inzage in het medisch advies zou moeten worden gegeven voordat dit advies samen met de beslissing tot ongegrondheid werd betekend. Bijkomend meent de Raad dat *in casu* het advies van de ambtenaar-geneesheer in lijn ligt met het standaard medisch getuigschrift van de behandelende arts, dermate dat het voor de Raad niet duidelijk is welk belang verzoeker heeft bij zijn theoretisch betoog aangaande de inzage van het advies van de arts, voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Er blijkt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, of niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het hoorrecht wordt niet aangenomen.

Aangaande artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de Wet van 11 april 1994 merkt de Raad op dat verzoeker steeds de mogelijkheid had om zijn administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken in te kijken. Er blijkt evenwel niet dat hij dit heeft gedaan en de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur legt enkel een (passieve) openbaarheid op verzoek op (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369) zodat niet kan worden ingezien hoe de openbaarheid van bestuur gewaarborgd door deze bepalingen *in casu* zou zijn geschonden.

3.2 In een derde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij oordeelt dat de aandoening van verzoeker een reëel risico zou dienen in te houden van een ziekte die van direct levensbedreigende aard is om het verzoek ex. art. 9ter ongegrond te kunnen verklaren;

Terwijl art. 9ter, §3, 4° Vw dergelijke voorwaarde niet oplegt;

Overwegende dat art. 9ter, §3, 4° Vw. bepaalt:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

Art. 9ter, §1 bepaalt dat :

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Dat verwerende partij of diens arts-adviseur geen controle doet van het gegeven of een adequate behandeling in het land van herkomst van verzoeker aanwezig is;

Dat verwerende partij niet onderzocht heeft op behandeling in het land van herkomst mogelijk is doch beperkt zich tot de mededeling dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker;

Dat verwerende partij bij de aanvraag van verzoeker enkel geoordeeld heeft of verzoeker een reëel risico heeft van een ziekte die van direct levensbedreigende aard is;

Dat verwerende partij geen controle doorvoerde van het tweede en derde onderdeel van de definitie van art. 9ter §1 Vw.;

Dat verwerende partij niet gecontroleerd heeft of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft;

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is”

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij meent dat de gemachtigde en de arts-attaché artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperkend hebben

geïnterpreteerd. Verzoeker stelt dat de arts-attaché zich heeft beperkt tot de mededeling dat zijn aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat hij niet heeft onderzocht of ze een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in verzoekers land van herkomst geen adequate behandeling mogelijk of aanwezig is.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Zoals verzoeker aangeeft gaat het om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). Zoals verzoeker aangeeft dienen de arts-attaché en de gemachtigde deze beide hypothesen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te onderzoeken.

In casu stelt de Raad echter vast dat deze beide hypothesen wel degelijk werden onderzocht en dat de arts-attaché in zijn medisch advies wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst. Na verzoekers behandeling te hebben beschreven op grond van het overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 20 september 2010, heeft de arts-attaché namelijk gemotiveerd niet te beschikken over bijkomende medische getuigschriften aangaande onder andere de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek en de verdere medische behandeling en opvolging na september 2010. Vervolgens heeft de arts-attaché vastgesteld dat er enerzijds geen noodzaak blijkt aan monitoring van de vitale parameters of aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren, en dat niet blijkt dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging, en anderzijds dat de aangehaalde medische problematiek niet wordt bevestigd door overtuigende medische onderzoeken of verslagen en dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché in zijn advies heeft gemotiveerd omtrent de beide hypothesen vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daarin inbegrepen de hypothese van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Met zijn loutere algemene bewering dat de arts-attaché deze tweede hypothese niet heeft onderzocht, zonder daarbij concreet uiteen te zetten met welke aspecten van de behandeling de arts-attaché geen rekening zou hebben gehouden, slaagt verzoeker er niet in de concrete motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Nu de arts-attaché meende dat de aangehaalde medische problematiek niet door overtuigende medische stukken werd bevestigd, was zij er niet toe gehouden de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een behandeling in het land van herkomst te onderzoeken. Deze inschatting komt de Raad overigens in het geheel niet onredelijk over, nu Dr. R. zelf in zijn standaard medisch getuigschrift van 20 september 2010 als behandeling slechts het medicijn Spasmomen heeft vermeld en daarbij heeft aangegeven dat er hiervoor ook alternatieve medicijnen bestaan die beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, en daarnaast wat de opvolging betreft slechts heeft vermeld dat rond medio november 2010 een “*controle labo*” nodig was, hetgeen reeds lang was verstreken voor de bestreden beslissing. Verder heeft Dr. R. aangegeven dat de nabijheid van een ziekenhuis niet noodzakelijk is, heeft hij “*n.v.t.*” vermeld bij de duur van de behandeling en heeft hij geattesteerd dat de aandoening (buikpijn) momenteel niet ernstig is en dat de prognostiek zonder behandeling “*ook redelijk goed*” is. Volgens de behandelende arts kan verzoeker overigens genezen door het opvolgen van “*leefstijladviezen*”, hetgeen duidelijk maakt dat ook de behandelende arts het innemen van de medicatie niet noodzakelijk acht.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling of van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES